

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 2, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, čj. 196/DS/2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 9. 2019, čj. 42 A 12/2016-42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 9. 2019, čj. 42 A 12/2016-42, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, čj. 196/DS/2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **20 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Mostu (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 3. 8. 2015, čj. MmM/090774/2015/OSČ-P/VŠ, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o

silničním provozu“). Toho se měl dopustit tím, že dne 27. 5. 2015 v 17:08 hod. na silnici II/256 v obci Želenice, na příjezdu od Bíliny, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 17 km/h, neboť vozidlu, které řídil, byla naměřena rychlost 67 km/h. Při řízení vozidla u sebe navíc neměl řidičský průkaz, čímž porušil § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 12. 2015. Za tyto přestupky správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 1 800 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Namítal, že se správní orgány vůbec nevěnovaly otázce zavinění, resp. jeho formě, a to ani v odůvodnění. Totéž platí také pro neuvedení bodového postihu, který byl s rozhodnutím o přestupku spojen a který představuje sankci za přestupek. Nepřezkoumatelná je i výměra pokuty, protože nelze zjistit, jak k ní správní orgány došly a zda naplňuje zásady správního trestání. Ve výroku nebylo dostatečně vymezeno ani místo spáchání přestupku. Správní orgány se přezkoumatelně nezabývaly materiální stránkou přestupků a jeho závěry, dle kterých je překročení rychlosti častou příčinou dopravních nehod, nemají oporu ve statistikách. Žalovaný se navíc materiální stránkou zabýval pouze ve vztahu k přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ale nikoliv již ve vztahu k přestupku spočívajícím v nepředložení řidičského průkazu. Správní orgán dále deformoval důkaz v podobě oznámení o přestupku. Tato listina totiž nemůže sloužit jako důkaz toho, že policejní hlídka žalobce kontrolovala na daném místě, v danou dobu a v daném vozidle. Správní orgány neprovedly žádný důkaz dokládající, že žalobce nepředložil řidičský průkaz.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že skutek byl ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně popsán dostatečně (číslem pozemní komunikace, místem v obci, časem počítaným na minuty a konkrétním protiprávním jednáním). To vylučuje možnou záměnu tohoto přestupkového jednání s jiným. Ve výroku ani nemusela být uvedena sankce v podobě záznamu bodů. Sankce tvoří náležitost výroku dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), který nepřímou odkazuje na taxativní výčet sankcí v § 11 téhož zákona. Sankce v podobě záznamu bodů v něm obsažena není. Ve výroku ani nemusela být uvedena forma zavinění. Tuto povinnost zavedla až novela zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb. s účinností od 1. 10. 2015, která dle přechodných ustanovení nedopadala na řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem účinnosti této novely. Takovým řízením bylo i řízení ve věci žalobcova přestupku. U daných přestupků navíc postačovalo zavinění z nedbalosti, tudíž správní orgány neměly povinnost v tomto směru uvádět své úvahy. Přezkoumatelné je také odůvodnění výše uložené pokuty. Z odůvodnění je zřejmé, k jakým kritériím správní orgány přihlédly při ukládání pokuty, jejíž výše je navíc při spodní hranici zákonné sazby. Nevyhověl ani námitce týkající se důkazní použitelnosti oznámení o přestupku. Dle judikatury listiny předložené Policií ČR postačují k postihu pachatele přestupku, nejsou-li ve správním řízení zpochybněny. Žalobce ve správním řízení zůstal pasivní a možnosti seznámit se s podklady a listinnými důkazy nevyužil. Ve správním řízení nevzněl žádné námitky ani požadavek na doplnění dokazování. K prokázání toho, že u sebe žalobce neměl řidičský průkaz, postačuje, že se jeho fotografie nenachází ve spisu, policisté tuto skutečnost napsali do oznámení o přestupku a žalobce ji nezpochybnil. Ani v žalobě neuvedl tvrzení svědčící o tom, že by u sebe řidičský průkaz

pokračování

měl. Správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že naplněním formálních znaků přestupku došlo v daném případě také k naplnění znaků materiálních, protože žalobce neuváděl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že deliktním jednáním neohrozil chráněné zájmy společnosti. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti se navíc může podílet na několika nejčastějších příčinách dopravních nehod.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasí s tím, že by v případě přestupků, u kterých stačí zavinění z nedbalosti, nebylo nutné se otázkou zavinění vůbec zabývat. Nesprávnost tohoto závěru krajského soudu plyne také z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 10. 2014, čj. 51 A 25/2013-30, a rozsudku NSS ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016-37.

[5] Za nesprávné považuje také závěry o přezkoumatelnosti závěrů o výši sankce. Krajský soud správně uvedl, že správní orgány byly povinny zvážit kritéria stanovená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Jejich hodnocení je ale nedostatečné. Stěžovateli zůstává utajeno, jak správní orgány hodnotily závažnost jednání, způsob spáchání přestupků a jejich následky, ačkoliv správní orgán I. stupně uvedl, že k těmto skutečnostem přihlížel. Zcela identickým případem se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 11. 2018, čj. 5 As 182/2016-30, v němž obdobné námitky shledal důvodnými. Není možné, aby úvahy správních orgánů nahrazoval krajský soud.

[6] Souhlasí sice, že skutek je vymezen ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně z hlediska posouzení překážky věci rozhodnuté, resp. pro vyloučení opakovaného postihu pro stejný skutek. Stěžejní je ale to, že jeho jednání není vymezeno dostatečně určitě na to, aby bylo možné přezkoumat, zda byla naplněna skutková podstata přestupku. Krajský soud nereagoval na žalobní argumentaci, kterou stěžovatel tvrdil, proč by mělo být místo přestupku vymezeno konkrétněji. V obci Želenice se nacházejí úseky s rozdílnou úpravou nejvyšší dovolené rychlosti, jakož i místa prostá zástavby. To krajský soud nezpochybnil. Určení přesného místa přestupku by tak mohlo být zásadní z hlediska protiprávnosti stěžovatelova jednání, mohlo by odůvodňovat absenci materiálního znaku přestupku nebo by mohlo být hodnoceno jako polehčující okolnosti. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 17/2017-28.

[7] Nesprávné jsou také závěry o dostatečném prokázání přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez řidičského průkazu. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže být úřední záznam jediným důkazem v řízení. Není pravda, že by existoval druhý důkaz. Oznámení o přestupku není obsahově ničím jiným než úředním záznamem napsaným na jiném papíru. Závěry o fotografii jsou irelevantní, protože fotografií nelze prokázat, že stěžovatel neměl řidičský průkaz. Dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, čj. 3 As 231/2017-49, a ze dne 6. 5. 2015, čj. 6 As 239/2016-39. Není proto zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že u sebe neměl řidičský průkaz. Oporu pro takový závěr neposkytuje ani úřední záznam. Není ani zřejmé, jak by to mohli zasahující policisté vědět, když stěžovatele neprohledali. Správní orgány proto měly policisty vyslechnout a zeptat se jich, jak tuto skutečnost zjistili.

[8] Žalovaný na výzvu soudu sdělil, že se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, dle které krajský soud nesprávně posoudil přezkoumatelnost správních rozhodnutí, která se vůbec nezabývala zaviněním stěžovatele. Dle krajského soudu to nebylo nutné, protože ke spáchání daných přestupků postačuje nedbalost. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ve svých rozhodnutích již dospěl k závěru, že explicitní neodůvodnění zavinění je vadou, která ale za určitých podmínek nemusí vést ke zrušení správních rozhodnutí. Typicky půjde o situaci, kdy lze daný přestupek spáchat z nedbalosti a uložená pokuta bude na samé spodní hraně zákonné sazby nebo pokud bude z odůvodnění zřejmé, že k míře zavinění správní orgán při stanovování výše pokuty nepřihlížel (viz rozsudky ze dne 21. 6. 2018, čj. 9 As 348/2017-38, či ze dne 17. 10. 2019, čj. 4 As 264/2019-33). V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně stěžovateli uložil pokutu 1 800 Kč, přičemž za dané přestupky bylo možné uložit pokutu od 1 500 do 2 500 Kč [§ 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016]. Pokuta tedy nebyla uložena přímo na spodní hraně zákonné sazby, ale téměř v její polovině. Jak navíc správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, při stanovování výše sankce přihlédl mj. i k míře zavinění. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutích ani jeden ze správních orgánů neučinil závěr o formě zavinění, není možné přezkoumat, zda a jakou měrou se forma zavinění na výši pokuty podílela. Závěry krajského soudu proto neobstojí a kasační námitka stěžovatele je důvodná, neboť správní rozhodnutí jsou v tomto směru nepřezkoumatelná.

[12] Druhá kasační námitka směřovala proti závěrům krajského soudu o přezkoumatelnosti odůvodnění správních rozhodnutí ve vztahu k výši uložené pokuty. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. V § 12 zákona o přestupcích je obsažen výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické úvahy, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby její odůvodnění bylo následně soudem přezkoumatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2017, čj. 2 As 323/2016-45).

[13] V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně pouze zcela obecně uvedl, že vycházel zejm. ze stupně závažnosti přestupku, způsobu spáchání přestupku, jeho následků, okolností, za nichž byl spáchán, míry zavinění, pohnutek a osoby pachatele, který má v evidenční kartě záznamy o dopravních přestupcích. Žalovaný v tomto směru k odůvodnění nic konkrétnějšího nedoplnil.

pokračování

[14] Pro posouzení požadavků přezkoumatelnosti stanovení výše sankce lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28, z nějž plyne, že není dostatečné, pokud správní orgán pouze formálně vyjmenuje veškerá zákonná kritéria, ale je nutné tato kritéria individualizovat na posuzovanou věc. Nepřezkoumatelnost však bez dalšího nezpůsobuje, pokud se správní orgán vyjádří konkrétně pouze ke kritériím, která jsou pro danou věc relevantní a zbývající zákonná kritéria, která zjevně a bez jakýchkoliv pochybností nemají pro posuzovanou věc žádnou relevanci, v odůvodnění nezohlední (viz rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2020, čj. 8 As 329/2018-52). V nyní posuzované věci se však jedná o první případ, neboť správní orgán v rozhodnutí vyjmenoval řadu zákonných kritérií, k nimž ale neuvedl žádné konkrétní a individualizované úvahy. Jak již Nejvyšší správní výše uvedl, správní orgán I. stupně pokutu neuložil přímo na spodní hranici zákonné sazby. Za této situace pouhý obecný výčet zákonných kritérií pro ukládání sankcí nemůže představovat dostatečný základ pro možnost přezkumu. Toto pochybení se sice pokusil napravit krajský soud doplněním úvah o stěžovatelově recidivě a nedostatečném preventivním vlivu předchozích trestů na jeho jednání, nicméně jak plyne ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku sp. zn. 5 As 182/2016, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu plní správní soud roli přezkumnou, nikoli nalézací; nemůže proto nahrazovat činnost, k níž je v první řadě povolán správní orgán. A nic na tom podle uvedeného rozsudku nemění ani skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení proti výši uložené pokuty nebrojil.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal nedostatečné určení místa přestupku. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že stěžovatel přestupky spáchal „*na silnici II/256 v obci Želenice, na příjezdu od Bíliny*“, což krajský soud považoval v kombinaci s časovým určením a konkretizací přestupkového jednání za dostatečné.

[16] Při posouzení této námitky vycházel Nejvyšší správní soud z judikatury zdejšího soudu, v níž se otázkou náležitostí vymezení místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výroku správního rozhodnutí již opakovaně zabýval. V první řadě je třeba poukázat na rozsudek ze dne 8. 1. 2015, čj. 9 As 214/2014-48, v němž NSS vyslovil, že „*dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*“ U přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti bude místo spáchání přestupku určeno určitým úsekem komunikace, přičemž dostatečnost takového vymezení bude záviset na okolnostech případu. Zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymežit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku (tím spíš, pokud jej policisté uvedli do oznámení přestupku, které je ve správním spisu založeno jako v nyní posuzované věci), popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání

přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným (viz rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, a ze dne 11. 3. 2016, čj. 4 As 270/2015-42).

[17] Nejvyšší správní soud v kontextu nyní posuzované věci shledal vymezení místa přestupku dostatečným. Ostatně i stěžovatel v kasační stížnosti připustil, že správní orgán I. stupně skutek vymezil tak, že není zaměnitelný. Jestliže vedle toho stěžovatel namítá, že konkrétnější vymezení místa spáchání přestupku je podstatné, protože se v obci Želenice nacházejí úseky s rozdílnou úpravou nejvyšší dovolené rychlosti, jakož i místa prostá zástavby, není tato argumentace sama o sobě způsobila zvrátit závěr o spáchání přestupku. Stěžovatel totiž netvrdí a ani nedokládá, že by právě v místě, kde proběhla silniční kontrola, resp. kde spáchal přestupek, byla stanovena vyšší dovolená rychlost, resp. že by se jednalo o místo prosté zástavby. Co se týče stěžovatelova odkazu na rozsudek sp. zn. 1 As 17/2017, jeho závěry nelze pro nyní posuzovanou věc bez dalšího převzít. V dané věci bylo místo přestupku vymezeno pouze ulicí, která je dlouhá a prochází celou obcí. Měření navíc procházelo i podle správních orgánů v nezastavěné části obce, kde bývá běžně stanovena vyšší dovolená rychlost. V nyní posuzované věci nebylo místo specifikováno pouze ulicí či číslem pozemní komunikace, ale také tím, že se jednalo o část komunikace na příjezdu od Bíliny. Ze správních rozhodnutí ani neplyne, že by měření probíhalo v nezastavěné části obce, což netvrdí ani stěžovatel, který si musí být vědom, kde silniční kontrola proběhla. Kasační námitky proto v tomto směru nejsou důvodné.

[18] Poslední vznesenou kasační námitkou stěžovatel napadl závěr krajského soudu o dostatečném prokázání přestupku spočívajícího v tom, že u sebe stěžovatel při řízení neměl řidičský průkaz. Krajský soud považoval v situaci stěžovatelovy procesní pasivity ve správním řízení za dostatečné, že ve spise není založena fotografie řidičského průkazu a skutečnost, že jej neměl u sebe, plyne z oznámení přestupku.

[19] Tyto závěry krajského soudu ale neodpovídají rozhodovací praxi zdejšího soudu. Ta vychází z toho, že je nutné rozlišovat na jedné straně mezi porušením povinnosti dle § 6 odst. 8 písm. a) [v nyní účinném znění § 6 odst. 7 písm. a)] zákona o silničním provozu, dle kterého musí mít řidič vozidla u sebe řidičský průkaz, a na druhé straně mezi povinností řidiče tento průkaz na výzvu policisty předložit [§ 6 odst. 11 (nyní § 6 odst. 8) zákona o silničním provozu]. Podobností těchto povinností řidiče motorového vozidla se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, čj. 2 As 322/2016-39, v němž vysvětlil, že podstatou povinnosti podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015) je povinnost řidiče mít při řízení u sebe (tj. ve své kapse, kabelce, peněžence či kdekoli jinde v automobilu, který řidič řídí) řidičský průkaz. Účel této povinnosti se odráží v povinnosti podle § 6 odst. 11 věty první téhož zákona v uvedeném znění, a sice předložit na výzvu policisty daný řidičský průkaz ke kontrole. Řidičský průkaz má mít řidič při řízení u sebe (v autě) právě proto, aby jej mohl při silniční kontrole

pokračování

policistovi předložit k ověření, že má řidičské oprávnění. Smyslem a účelem uvedených povinností je rychle, jednoduše a bez dalších pomůcek (např. za pomoci dálkového přístupu do evidencí přístupných policistovi) prostřednictvím úředního dokladu osvědčit, že ten, kdo řídí motorové vozidlo, má příslušné řidičské oprávnění; smysl a účel možnosti takového ověření je, aby motorová vozidla řídili jen lidé mající k tomu potřebnou způsobilost.

[20] K prokázání povinnosti mít u sebe řidičský průkaz, kterou měl porušit také stěžovatel v této věci, není dostatečné, že je tato skutečnost uvedena v oznámení o přestupku, případně v úředním záznamu a nemohou ji dosvědčit ani zasahující policisté, i kdyby jim danou skutečnost stěžovatel sdělil. Tento závěr nemůže zvrátit ani skutečnost, že stěžovatel byl v průběhu správního řízení pasivní a svou obhajobu v plném rozsahu předestřel až v řízení o žalobě (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 23. 10. 2019, čj. 6 As 106/2019-33, a ze dne 25. 6. 2020, čj. 1 As 101/2020-31). Nejvyšší správní soud vedle toho musí dát stěžovateli za pravdu v tom, že ani chybějící fotografie řidičského oprávnění ve spisu neprokazuje, zda jej stěžovatel měl u sebe či nikoliv. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s výše citovanou judikaturou uzavírá, že i tato kasační námitka je důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), tj. konkrétně nepřezkoumatelnost závěrů správních orgánů ohledně zavinění a výše uložené pokuty a nedostatečné zjištění skutkového stavu v případě přestupku spočívajícího v tom, že u sebe stěžovatel neměl řidičský průkaz, Nejvyšší správní soud zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady v jeho případě tvoří odměna a hotové výdaje jeho zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Nejvyšší správní soud přiznal stěžovateli jako náhradu částku 9 300 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení před krajským soudem (§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a dvou podáních ve věci samé – žaloba a kasační stížnost (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K odměně za tři úkony právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Podle informací z Administrativního registru ekonomických subjektů (ARES) je zástupce stěžovatele plátcem DPH, a proto se náklady řízení zvyšují o částku 2 142 Kč. Celkem tedy náleží na odměně a náhradě hotových výdajů spojených se zastoupením stěžovatele částka 12 342 Kč. Další náklady stěžovatele tvoří zaplacené soudní poplatky, a to 3 000 Kč za

žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a 5 000 Kč za kasační stížnost. Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 20 342 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. září 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu